

Юрука бѣше родомъ нѣкжде отъ Македония; премѣстѣхъ го на служба въ околийското управление преди половинъ година и още първиятъ месецъ се прочу. Единъ день той бѣше изпратенъ въ село Еленово да разтури събрание на Работническата партия. Още съ пристигането дава залпъ въ селянитѣ — падатъ трима тежко ранени и единъ убитъ. По-големата частъ отъ дейнитѣ хора на работницитѣ бѣха инквизирани лично отъ него. Една вечеръ, на връщане отъ нѣкакво следствие въ Манолево, бѣха му стреляли на кривото пѣтче въ Аладжа кория, но му оставиха само малкъ бѣлегъ върху дѣсната буза. Оттогава той не бѣше се появилъ никжде.

Неговото пристигане тукъ бѣше като нѣкакво зловѣщо предзнаменование. Настроението изведнѣжъ падна, селянитѣ се свиха смутени и занемѣли. Нѣкои дори се прибраха по домоветѣ си. Но първата уплаха, като първия натискъ на буря, попремина. Времето за започване на събранието приближаваше. Въ училищния дворъ се събраха стотина, сто и педесетъ души, шейсетъ-седемдесетъ се струпяха предъ вратата отвънъ. Кръчми, кафенета дворища — всичко започна да се изпразва бързо. Почти изневиделица, предъ училището се насъбраха надъ двеста души. Тѣ разговаряха шумно и гледаха къмъ общината. Най-сетне отъ задния дворъ изкочи Юрука, шибна коня и съ мжка го спрѣ предъ множеството. Следъ него долетѣха и стражаритѣ.

— Господа! — извика той строго, повелително. — Всички по домоветѣ си, никакви събрания на открито не се разрешаватъ.

— А отъ гладъ да се мре, разрешено ли е? — извика нѣкой отъ заднитѣ редици. Буенъ смѣхъ разтърси и съживи смутенитѣ за моментъ селяни.